

Бојана Николетић

ПЕЧАТ

Мируд је био усамљен. У школи га нису волели. Био је нов и прозвали су га Мргуд, као да је намћор.

Доселио се из малог места, средине у којој је био и прихваћен и уважаван иако то још ничим није заслужио. Заслужио је његов отац, виши поштански службеник, и чак управник поште.

Отац је имао велики службени печат за поништавање марака на пошиљкама. То је било док је дечак био мали. Играо се тим печатом кад тате нема а тете га пуне. Лупао би по чистом папиру док читав лист не испечата, и преко тога. Добио је сличан на поклон пред одлазак – остављао је звезду репатицу као жиг.

Мируд је волео да чита и маштао како ће за реп ухватити репатицу да стигне до богатства у далекој чаробној земљи. Идеју је добио чувши очев љутити глас:

– Као да је ухватио бога за браду! – говорио је о свом претпостављеном, ту, у великом граду. – Богаташ, ваљда.

Те недеље су имали писмени задатак из српског. Тема, *Моје путовање*. Мируд је писао како ће изучити гатање да сазна како да узјаше звезду репатицу и пронађе богатство у некој далекој земљи. Добио је тројку. Треба тежити нечем другом а не богатству. Уосталом, ни сâм метод није звучао уверљиво.

– Мргуд, летећи богаташ! – викну неко за њим.

– Мргуд репата звезда! – повика други.

Придружи се њих неколико и Мируд ускоро није знао на коју страну да се окрене. Кад више није било одбране, кад су почели да га цимају и врте, извуче из џепа свој

велики печат и поче да лупа њим куд било – по главама, рукама, школским капутићима. Остајале су звезде и репови, где које. Побегло је из тог кола рашчупан и зајапурен.

Наш унутрашњи животни пут често је вреднији од спољашњег. Драгоцен је, чак, јер води кроз многе бајке. Због тога примитивни људи неретко своја осећања наводе као аргумент.

То је два дана касније прочитао у једном часопису у чекаоници пред вратима канцеларије директора школе. Узео га је са стола и почео да прелистава да прекрати време и прибере немирне мисли: позван је на разговор због жалби деце и родитеља на вршњачко насиље. Стигао је нешто раније, доста збуњен.

Текст га је збунио још више. Мозак му је стао. Чекао је и слушао како сат откуцава време, сваку секунду посебно. Надао се да ће му мозак прорадити у правом тренутку, мада за то није имао много разлога.

(2020/2022)

Бојана Николетић
МАЛЕ ЦРНЕ ПРИЧЕ
Privaut
Београд 2022